

Detail- og Groshandlere paa Landet — der dog som bekendt ikke kunne nedsette sig indenfor 1½ Meils Afstand fra Øerne — naar de kunne godtgjøre, at deres Handel er af et noget større Omfang. Til Slutning maa jeg gjentage, at det Væsentlige for mig er at kunne controlere ulovlig Brændeviinsudskænkning og at faae Midler ihænde til at føre en saadan Control, hvorimod Handel med Brændeviin, uden at denne staaer i Forbindelse med Udskænkning deraf, ikke synes mig at være farefuld for Samfundet.

Notwitt: Jeg maa takke den høitærede Minister for den Velvillie, hvormed han har modtaget min Forespørgsel. Det har naturligvis heller ikke været min Mening, at Lovbestemmelserne om Forbudet imod Brændeviinsudskænkning paa Landet skulde bortfalde; det er kun Bestemmelserne om Brændeviinshandlen paa Landet, jeg ønsker hævede. Den høitærede Minister har maaskee haft rigere Leilighed end jeg til at erfare, hvorvidt de Detaillister og Groshandlere paa Landet, hvem der efterhaanden er meddeelt Tilladelse til at drive Brændeviinshandel, have benyttet denne Tilladelse til ogsaa at udskænke Brændeviin; mig ere saadanne Tilfælde ikke bekendte, og der kan derfor efter min Erfaring ikke være nogen Fare ved at ophæve Bestemmelserne angaaende Brændeviinshandlen. Jeg gjentager min Tak til den høitærede Minister, som dog har givet os Haab om i Tidens Løb at faae disse — jeg gjentager det — uheldige Bestemmelser hævede.

Indenrigsministeren: Det er heller ikke mig bekendt, at Kjøbmænd paa Landet hyppigt have gjort sig skyldige i at overtræde Forbudet imod Brændeviinsudskænkning; men dersom man gjør Brændeviinshandlen fri, saaledes at Enhver kan løse Næringsbeviis til at drive denne Handel, turde let Handelen med Brændeviin komme i ganske andre Hænder end i Kjøbmændenes, hvorved der vilde bevirkes Fare for Misbrug eller Overtrædelse af Forbudet mod Brændeviinsudskænkning.

Notwitt: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Notwitt: Jeg skal tillade mig at gjøre den høitærede Indenrigsminister opmærksom paa, at jeg kun har tænkt mig denne Frihed i Forening med almindelig Handel paa Landet.

N. Andersen (Ødense Amts 3die Valgkreds): Der har vel fornemmelig været to Grunde til i Næringsloven at optage den Bestemmelse, som vedrører Brændeviinshandel paa Landet. Den ene Grund er den, at forhindre Overhaandtagen af Brændeviinsdriften paa Landet, og den anden er den, saameget som muligt at holde Handelen ved Kjøbstæderne. Hvad den første af disse Grunde angaaer, da ligger jo deri et ædelt Siemed, men jeg troer dog, at vi snart skulde være komne saa vidt, at det ligesaa godt kunde betroes Landboerne som Kjøbstadsboerne selv at holde Waade med deres Brændeviinsdriften, og som den ærede Forespørger allerede har paavist, opnaaer Forbudet ikke sin Hensigt i denne Retning, idet vel de Allerfleste af dem, som drive Høsterhandel, ogsaa i Smug drive Handel med Brændeviin. Naar de først ere komne ind paa den Vej, er det hyderst vanskeligt for disse Mennesker at holde Orden dermed, om de ogsaa nok saa gjerne vilde det, thi have de først skjænket Brændeviin til Folk, saa kunne de ikke bagefter sige „Nei!“, da de saa refikere, at flette Folk gaae hen og melde dem til Øvrigheden. Hvis de derimod havde Frihed til at skjænke Brændeviin, er det rimeligt, at mangen En vilde passe den rette Grændse for Udskænkningen. Det er jo meget sjældent, at Høsterne blive efterstræbte paa Grund af deres Brændeviinshandel; det er meget sjældent, at Sognesforstanderskaberne anklage Folk for ulovlig Brændeviinshandel. Jeg kjender kun grumme saa Tilfælde af den Art, idet de allerfleste Sager af den Bestaffenhed skrives sig derfra, at Folk, som blive vrede paa de Vedkommende, gaae hen og melde dem til Øvrigheden. Jeg troer ikke, at der i saa Henseende kunde være nogen Fare ved at give Brændeviinshandelen fri, naar det blev saaledes, at de, som vilde benytte denne Rettighed, kom til at svare en Afgift derfor, og det